

Sygn. akt: III AUa 1570/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Naze

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn (spr.)

SSA Krzysztof Depczyński

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2013 r. w Łodzi

sprawy **J. F.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt: V U 272/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1570/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 września 2012 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia z dnia 24 lutego 2012 roku i przyznał J. F. prawo do emerytury od dnia 12 lutego 2012 roku.

Powyższe orzeczenie zapadło na gruncie następujących ustaleń faktycznych:

J. F., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 1 lutego 2012 roku wniosek o przyznanie emerytury.

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący ponad 25 lat. ZUS nie zaliczył ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych żadnych okresów zatrudnienia. Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Na dzień złożenia wniosku o emeryturę miał rozwiązany stosunek pracy.

W okresie od dnia 30 października 1972 roku do dnia 30 czerwca 2000 roku J. F. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) S.A. w P. T.. W świadectwie pracy i angażach wystawionych wnioskodawcy przez ww. zakład pracy wskazano, że był on zatrudniony na stanowisku ślusarza. W okresach od dnia 5 września 1990 roku do dnia

20 listopada 1990 roku oraz od dnia 5 maja 1991 roku do dnia 30 lipca 1991 roku ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego.

Ubezpieczony posiada udokumentowane kwalifikacje do wykonywania pracy spawacza i suwnicowego.

W trakcie zatrudnienia w (...) S.A. w P. T., wnioskodawca w okresie od 30 października 1972 roku do 14 października 1977 roku wykonywał pracę w wydziale M-34, a w okresie od 15 października 1977 roku do 30 czerwca 2000 roku w wydziale M-46.

W wydziale M-34 wnioskodawca składał urządzenia wyciągowe ważące około 5-6 ton, np. skipy i koła linowe wyciągowe. Wnioskodawca składał te elementy zgodnie z rysunkiem technicznym, a następnie szepiał przy pomocy spawania elektrycznego. Spawane były też stężenia pomocnicze, które ułatwiały montowanie całego elementu. Ponieważ składane konstrukcje miały duże gabaryty, zakładane były dodatkowo stężenia, rurki, kątowniki, które miały utrzymać całą konstrukcję w wymiarach. Te elementy były montowane przez wnioskodawcę przy pomocy spawania. Elementy, które nie pasowały do siebie, były dopalane do wymiaru za pomocą palnika acetylenowo-tlenowego, a następnie szlifowane przy pomocy szlifierki pneumatycznej (tzw. archimedes). W końcowej fazie wnioskodawca usuwał przy pomocy palnika stężenia pomocnicze i wygładzał je szlifierką. Dodatkowo skarżący szlifował szlifierką spawy zasadnicze, które były wykonane przez spawaczy. Zdarzało się, że wnioskodawca musiał przy pomocy wiertarki pneumatycznej wiercić otwory, aby połączyć urządzenie z kolejnymi elementami, a niekiedy musiał też nitować elementy przy pomocy nitownicy pneumatycznej. Wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i nie był oddelegowywany do żadnej innej pracy. Stanowisko pracy wnioskodawcy znajdowało się w niewielkiej odległości od stanowisk spawaczy i było oddzielone od nich kurtyną z blachy, która chroniła jedynie od światła. Zapylenie i zadymienie na stanowisku pracy wnioskodawcy było takie same jak na całej hali.

W wydziale M-46 wnioskodawca uczestniczył w produkcji obudów górniczych ważących około 6-8 ton. Proces technologiczny w wydziałach M-34- M-46 był podobny, również gabaryty i masa obrabianych elementów na tych wydziałach były podobne. W wydziale M-46 wnioskodawca wykonywał takie same czynności, jak wcześniej w wydziale M-34. Dodatkowo wnioskodawca posiadał uprawnienia suwnicowego i jeżeli była taka potrzeba to przewoził elementy konstrukcyjną suwnicą. Innych czynności wnioskodawca nie wykonywał.

Do obowiązków wnioskodawcy przy montowaniu elementów urządzeń wyciągowych i obudów górniczych w wydziałach M-34 i M-46 należało wykonywanie prac:

- techniką spawalniczą -przecinanie blach, dopasowywanie i wyrównywanie elementów składowych, wypalanie wadliwych spoin (spawanie gazowe), punktowe łączenie (szepianie) części składowych elementów przy użyciu spawarek elektrycznych;
- techniką ślusarską w przemyśle metalowym - szlifowanie i polerowanie mechaniczne powierzchni montowanych elementów; wykonywanie połączeń śrubowych przy użyciu wiertarek mechanicznych, wykonywanie połączeń nitowych (na gorąco) przy użyciu młotów mechanicznych.

Ponadto, jeżeli była taka potrzeba, wnioskodawca obsługiwał suwnice, które służyły do przemieszczania składanych elementów pomiędzy stanowiskami pracy spawaczy i ślusarzy.

Wydziały M-34 i M-46, na których pracował wnioskodawca w spornych okresach, były wydziałami spawalniczymi, na których nie były zachowane higieniczne normy pracy.

Technologia wytwarzania urządzeń wyciągowych i obudów górniczych wymagała lokalizacji stanowisk spawalniczych i ślusarskich obok siebie, w jednym pomieszczeniu, bez możliwości oddzielania spawalni przegrodą budowlaną. Stanowiska spawania łukiem elektrycznym w wydziale M-46 zostały wyposażone w miejscową wentylację mechaniczną dopiero w 1995 roku. Do tego czasu hala wydziału M-46 była wyposażona tylko w ogólną wentylację grawitacyjną (nawiewno-wywiewną). Stanowiska spawania elektrycznego były wyposażone w przenośne osłony o

wysokości około 2 metrów, które chroniły jedynie przed szkodliwym promieniowaniem łuku elektrycznego, ale nie chroniły przed dymami i pyłami spawalniczymi oraz hałasem.

Przy wykonywaniu prac przy zastosowaniu techniki spawalniczej wnioskodawca był narażony na bezpośrednią emisję czynników szkodliwych, będących wynikiem procesów spawalniczych, takich jak: dymy spawalnicze (zawierające tlenki żelaza), zapylenia (pyłami metali i ich związków), promieniowanie łuku elektrycznego (przy spawaniu elektrycznym), nadmierny hałas i podwyższoną temperaturę środowiska pracy. Dodatkowo od 1985 roku w (...) przy spawaniu elektrycznym były stosowane elektrody w otulinie rutylowej i zasadowej, które były źródłem emisji szkodliwych gazów. Przy szlifowaniu i polerowaniu z użyciem szlifierek pneumatycznych wnioskodawca był narażony na zapylenia (pyłami metali i ich związków), nadmierny hałas, drgania mechaniczne przekazywane przez szlifiereki pneumatyczne do organizmu pracownika. Przy nitowaniu na gorąco z użyciem młotów pneumatycznych wnioskodawca był narażony na drgania mechaniczne, nadmierny hałas i podwyższoną temperaturę środowiska pracy. Jednocześnie wnioskodawca był stale narażony na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia emitowanych przez stanowiska spawalnicze zlokalizowane w tym samym pomieszczeniu, obok stanowisk ślusarskich.

Wszystkie wyżej wymienione prace wykonywane przez wnioskodawcę w spornych okresach są pracami w warunkach szczególnych określonymi w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze:

- **Dział XIV, poz. 12** (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym),
- **Dział III : poz. 78 (szlifowanie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne), poz. 79 (kucie ręczne w kuźniach przemysłowych oraz obsługa młotów mechanicznych) oraz poz. 86 (obsługa suwnic).**

Zatrudnieni wraz z wnioskodawcą w jednej brygadzie w (...) .. (...) w P. T.. na tych samych stanowiskach i wykonujących takie same czynności jak on pracownicy: R. K. i Z. S. otrzymali prawo do emerytur wcześniejszych na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie T.. z dnia 4 października 2007 roku w sprawie VU 304/07 oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2011 roku w sprawie III AUa 1436/11. Emeryturę taką otrzymał także, na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie T.. z dnia 5 czerwca 2007 roku w sprawie VU 909/06, pracujący na wydziale M-46, ale w innej brygadzie - T. K.

(...) S.A. wystawił wnioskodawcy w dniu 30 czerwca 2000 roku świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym stwierdził, że pracował on w takich warunkach w okresach: od 30 października 1972 roku do 16 stycznia 1990 roku. od 1 września 1990 roku do 4 września 1990 roku. od 21 listopada 1990 roku do 5 maja 1991 roku oraz od 31 lipca 1991 roku do 30 czerwca 2000 roku na stanowisku ślusarza wykonującego pracę w bezpośrednim siedzisku stanowisk spawalniczych (Dział XIV, poz. 12, pkt 18 Wykazu A stanowiska załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych.

Przy zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 30 października 1972 roku do 16 stycznia 1990 roku. od 1 września 1990 roku do 4 września 1990 roku, od 21 listopada 1990 roku do 5 maja 1991 roku oraz od 31 lipca 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku, staż pracy wnioskodawcy w takich warunkach wynosi więcej niż 15 lat.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju i charakterze prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresach od 30 października 1972 roku do 16 stycznia 1990 roku, od 1 września 1990 roku do 4 września 1990 roku, od 21 listopada 1990 roku do 5 maja 1991 roku oraz od 31 lipca 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku w Fabryce (...) S.A. w P. T.. Sąd oparł się na zeznaniach świadków R. K. i Z. S. oraz zeznaniach samego wnioskodawcy.

Z zeznań powyższych wynika, jakie konkretnie prace wnioskodawca wykonywał wskazanych wyżej okresach. W zeznaniach tych nie ma sprzeczności, są one logiczne i spójne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym

zgrupowanym w sprawie. Organ rentowy nie przedstawił zaś w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności złożonych zeznań.

W celu ustalenia natomiast, czy wnioskodawca wykonywał w spornych okresach prace w warunkach szczególnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy ze znajomością procesów spawalniczych J. C.. Z opinii biegłego wynika w sposób jednoznaczny, iż wydziały M-34 i M-46, w których pracował wnioskodawca w spornych okresach w (...) S.A. w P. T., były w wydziałami spawalniczymi, na których nie były zachowane higieniczne normy pracy.

W ocenie biegłego przy wykonywaniu prac z zastosowaniem techniki spawalniczej wnioskodawca był narażony na bezpośrednią emisję czynników szkodliwych, będących wynikiem procesów spawalniczych, takich jak: dymy spawalnicze (zawierające tlenki żelaza), zapylenia (pyłami metali i ich związków), promieniowanie łuku elektrycznego (przy spawaniu elektrycznym), nadmierny hałas, podwyższoną temperaturę środowiska pracy oraz emisję szkodliwych gazów. Przy szlifowaniu i polerowaniu z użyciem szlifierek pneumatycznych wnioskodawca był z kolei narażony na zapylenia (pyłami metali i ich związków), nadmierny hałas, drgania mechaniczne przekazywane przez szlifierki pneumatyczne do organizmu pracownika. Natomiast przy nitowaniu na gorąco z użyciem młotów pneumatycznych wnioskodawca był narażony na drgania mechaniczne, nadmierny hałas i podwyższoną temperaturę środowiska pracy. Jednocześnie wnioskodawca był stale narażony na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia emitowanych przez stanowiska spawalnicze zlokalizowane w tym samym pomieszczeniu, obok stanowisk ślusarskich.

Biegły J. C. stwierdził jednoznacznie, iż wszystkie prace wykonywane przez wnioskodawcę w okresach od 30 października 1972 roku do 16 stycznia 1990 roku, od 1 września 1990 roku do 4 września 1990 roku, od 21 listopada 1990 roku do 5 maja 1991 roku oraz od 31 lipca 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku w Fabryce (...) S.A. w P. T. były pracami w warunkach szczególnych określonymi w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze: Dział XIV, poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym). Dział III poz. 78 (szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne), poz. 79 (kucie ręczne w kuźniach przemysłowych oraz obsługa młotów mechanicznych) oraz poz. 86 (obsługa suwnic).

Sąd podkreślił, że dowód z opinii biegłego nie został w sposób skuteczny zakwestionowany przez organ rentowy w toku postępowania, bowiem w jego ocenie wbrew twierdzeniom organu rentowego, do podważenia opinii nie może prowadzić okoliczność, że stanowisko ślusarza nie jest wymienione w wykazie A i B do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Nie powinno bowiem budzić wątpliwości, że o zakwalifikowaniu danej pracy do prac wykonywanych w warunkach szczególnych decyduje nie nazwa stanowiska pracy, a rodzaj wykonywanych czynności.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, iż bez wpływu na treść opinii pozostaje także podnoszona przez ZUS w piśmie procesowym z dnia 13 sierpnia 2012 roku okoliczność, że wskazane przez biegłego prace, które wykonywał wnioskodawca są wymienione w wykazie A w gałęziach przemysłu, do których nie należała (...). Wszystkie te prace, co wynika z zeznań świadków i wnioskodawcy, a także opinii biegłego, były bowiem wykonywane w ww. zakładzie pracy, a do tego prace te są wymienione w wydanym na podstawie § 1 ust. 2 ww. rozporządzenia zarządzeniu Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w warunkach szczególnych w wykazie A (Dz. U. WUG z 12 sierpnia 1983r. Nr 8, poz. 12), które to zarządzenie określało w spornych okresach stanowiska pracy w warunkach szczególnych w zakładach pracy, do których należała (...) w P. T..

Trudno też przyjąć, iż biegły próbuje „dopasowywać” czynności (ślusarskie) wykonywane przez wnioskodawcę do stanowisk pracy wymienionych w wykazie A. Biegły uznał bowiem kategorycznie, że wszystkie czynności wykonywane przez wnioskodawcę techniką ślusarską były pracami w warunkach szczególnych określonymi w Wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku: Dziale III, poz. 78 (szlifowanie

lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne) oraz poz. 79 (kucie ręczne w kuźniach przemysłowych oraz obsługa młotów mechanicznych).

Biegły stwierdził przy tym, iż wszystkie prace wykonywane przez wnioskodawcę, są także wymienione w wykazie A do zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w warunkach szczególnych. Są to mianowicie prace: przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym i gazowym (spawacz gazowy, spawacz elektryczny, pracownik zatrudniony w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych, na których nie są zachowane higieniczne normy pracy - Dział XIV, poz. 12, pkt 9, 10 i 18), prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym (polerowacz, krajacz metali tarczą ścierną - Dział III poz. 78, pkt 4 i 5), prace przy kuciu ręcznym w kuźniach przemysłowych oraz obsłudze młotów mechanicznych (operator kuźniarek - Dział III, poz. 79, pkt 4) oraz prace przy obsłudze suwnic (suwnicowy - Dział III, poz. 86, pkt 16).

Powyższą opinię Sąd ocenił jako fachową, rzetelną, pełną oraz należycie uzasadnioną, wydaną po bezpośrednim zapoznaniu się przez biegłego z warunkami pracy na wydziale M-46 (obecnie PI). Dodatkowo Sąd wskazał, iż zatrudnieni wraz z wnioskodawcą w jednej brygadzie w (...) S.A. w P. T.. na tych samych stanowiskach i wykonujących takie same czynności jak on pracownicy: R. K. i Z. S. otrzymali prawo do emerytur wcześniejszych na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie T.. z dnia 4 października 2007 roku w sprawie VU 304/07 oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 grudnia 2011 roku w sprawie III AUa 1436/11. Wskazani wyżej pracownicy zostali przesłuchani w niniejszej sprawie w charakterze świadków i potwierdzili, że pracowali na tym samym stanowisku pracy co wnioskodawca i wykonywali taką samą pracę jak on.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 32 ust. 1 oraz art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wywiódł, że w świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie, przyjmując należy, iż wnioskodawca wykonywał w okresach zatrudnienia od 30 października 1972 roku do 16 stycznia 1990 roku, od 1 września 1990 roku do 4 września 1990 roku, od 21 listopada 1990 roku do 5 maja 1991 roku oraz od 31 lipca 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w warunkach szczególnych, a tym samym ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury w tym sporną przesłankę 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją organ rentowy zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 32 ust 1,2,4 u, art. 27 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym przez błędne przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury od dnia 12 lutego 2012r., podczas gdy nie spełnia warunków do jej przyznania.

Wskazując na powyższe organ rentowy wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że poza sporem pozostaje, iż wnioskodawca w spornych okresach od dnia 30 października 1972 r. do dnia 16 stycznia 1990 r.. od dnia i września 1990 r do dnia 4 września 1990 r., od dnia 21 listopada 1990 r. do dnia 5 maja 1991 r. oraz od dnia 31 lipca 1991 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. był zatrudniony na stanowisku ślusarza.

Natomiast powołując się orzecznictwo Sądu Najwyższego organ rentowy wywodzi, że praca na stanowisku ślusarza nie jest wymieniona w załącznikach A i B rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, której wykonywanie uprawnia do przejścia na wcześniejszą emeryturę przewidzianą dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew wywodom apelacji, Sąd pierwszej instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy i treści obowiązujących i powołanych w uzasadnieniu wyroku, przepisach prawa materialnego.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)** okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)** okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie zaś z treścią § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Pracą w warunkach szczególnych jest przy tym praca świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach wskazanych w załączniku A do rozporządzenia z 7.02.1983r. (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W niniejszej sprawie w sporze pozostawał okres pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej przez wnioskodawcę od dnia 30 października 1972 r. do dnia 16 stycznia 1990 r., od dnia 1 września 1990 r. do dnia 4 września 1990 r., od dnia 21 listopada 1990 r. do dnia 5 maja 1991 r. oraz od dnia 31 lipca 1991 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. na stanowisku ślusarza w Fabryce (...) S.A. w P..

Dla wyjaśnienia charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w spornym okresie Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z zeznań świadków oraz wnioskodawcy, a przy ocenie czynności wykonywanych przez ubezpieczonego w kontekście pracy w warunkach szczególnych posiłkował się opinią biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy i na ich podstawie, wyprowadził trafny wniosek, iż J. F. w okresach zatrudnienia w firmie Fabryce (...) S.A. w P. pracował stale i pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Natomiast podniesione w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego poprzez błędną ocenę materiału dowodowego są chybione. W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok został oparty na prawidłowych ustaleniach dokonanych w wyniku niewadliwej oceny materiału dowodowego sprawy. Sąd Okręgowy wszechstronnie rozważył zebrany materiał, dokonał jego oceny uwzględniając własne przekonanie, posiadaną wiedzę i doświadczenie życiowe. Z przeprowadzonej oceny dowodowej wynika także, że Sąd pierwszej instancji uwzględnił wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych, którym przypisał walor wiarygodności. Przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy wyjaśnił w sposób precyzyjny, że niekwestionowane w tym zakresie czynności jakie ubezpieczony wykonywał na wydziałach M-34 i M-46 były pracami w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Prace te są wymienione w wykazie A cyt. rozporządzenia w Dziale XIV, poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym) i Dziale III poz. 78 (szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne), poz. 79 (kucie ręczne w kuźniach przemysłowych oraz obsługa młotów mechanicznych) oraz poz. 86 (obsługa suwnic).

Podkreślenia wymaga, iż skarżący wprawdzie zakwestionował ustalenia Sądu Okręgowego wynikające z dokonanej oceny dowodowej, to jednak nie postawił zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c., a w uzasadnieniu apelacji przedstawił jedynie własną subiektywną interpretację i ocenę dowodów. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga natomiast wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2001 r. II CKN 588/99 LEX nr 52347).

W związku z powyższym Sąd Okręgowy słusznie zaliczył powyższy okres zatrudnienia ubezpieczonego do okresu pracy w warunkach szczególnych. Natomiast w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest uzasadnionych podstaw do odmiennego traktowania zatrudnienia ubezpieczonego w spornym okresie powołując się jedynie na stanowiskowo – branżowy charakter wyodrębnienia poszczególnych prac, skoro zakres wykonywania obowiązków pracowniczych, warunki w jakich były wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia odpowiadał charakterowi prac wymienionych w Dziale XIV, poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym) i Dziale III poz. 78 (szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne), poz. 79 (kucie ręczne w kuźniach przemysłowych oraz obsługa młotów mechanicznych) oraz poz. 86 (obsługa suwnic).

W konsekwencji powyższych rozważań Sąd Apelacyjny uznał, iż zaskarżony apelacją wyrok został oparty na prawidłowych ustaleniach faktycznych i nie narusza przepisów prawa. Trafnie bowiem przyjął Sąd pierwszej instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, iż wnioskodawca udowodnił okres 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, a zatem spełnia wszystkie warunki konieczne dla przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia.

Dochodząc do powyższych konstatacji Sąd drugiej instancji apelację organu rentowego oddalił, z mocy art. 385 k.p.c.